

[Socialministeren.]

Det øverste og mindst omfattende lag af pensionssystemet består af tjenestemandspensionerne og af en række forskellige supplerende private tjenestepensionsordninger som f.eks. gennem pensionskasserne. Hertil kommer de privattegnede pensionsforsikringer og endelig indekskontrakterne, hvor nyttegningen jo som bekendt standsede ved udgangen af 1971.

Denne uensartede pensionsstruktur er udtryk for, at befolkningen ikke finder det tilstrækkeligt, at det offentlige garanterer en ensartet minimumspension. Store dele af befolkningen har derfor sikret sig en bedre pensionsdækning end den, folkepensionen giver. Mulighederne herfor har været begunstiget af skattereglerne. Samtidig er resultatet selvsagt blevet, at der langtfra er pensionsmæssig ligestilling her i landet.

Selv om en væsentlig del af de erhvervsaktive efterhånden skulle opnå en supplerende pension, vil det blive en meget langsom udvikling. Både på kortere og på længere sigt må det antages, at pensionsforholdene i så fald vil være præget af store forskelle med hensyn til både kredsen af de sikrede og pensionernes art og størrelse.

Det er vel i høj grad også et spørgsmål, i hvilket omfang sikringen af den supplerende pension og de dertil hørende fondsdannelser bør varetages af det offentlige eller omvendt af banker, forsikringsselskaber og pensionskasser.

Gennemførelsen af ATP-ordningen i 1964 var et skridt i retning af større ligestilling. Lønmodtagerne blev her sikret et supplement til folkepensionen. Lægger man den nuværende folkepension inklusive pensionstillægget sammen med den ATP-pension på ca. 4.000 kr., man kan se frem til, når denne ordning er fuldt udbygget, får en enlig pensionist ca. 24.000 kr. om året.

Hvis pensionisten som erhvervsaktiv havde en indtægt på 50.000 kr., giver pensionen mindre end 50 pct. dækning. Har den tidligere erhvervsindtægt været en gennemsnitsindtægt omkring 80.000-85.000 kr., er dækningen under 30 pct.

Selv om indtægtsnedgangen ikke er helt så stærk, når man sammenligner, efter at skatten er trukket, dvs. målt i disponibel indkomst og disponibel pension, er det alligevel klart for alle, at pensionsniveauet må forhøjes.

At de offentlige pensioner måtte forhøjes, stod også klart i 1970, da folkettingen vedtog

loven om den sociale pensionsfond. Formålet med pensionsfonden var naturligvis først og fremmest at skabe de økonomiske forudsætninger for at yde tillægspension, men formålet var også at få en bedre ligevægt på kapitalmarkedet og i økonomien som helhed.

Der er nu blevet indbetalt bidrag til fonden i godt 6 år. Det årlige bidrag udgør 2 pct. af den skattepligtige indkomst, og med renteindtægter udgør de årlige indtægter for tiden omkring 3 mia kr. Loven om pensionsfonden forudsætter en etapevis forbedring af pensionerne over 6 år fra 1979 frem til 1985. Hvor stort et beløb der vil være til rådighed for forbedringer fra 1985, vil til en vis grad afhænge af, hvor hurtigt de etapevise forbedringer gennemføres. Men der vil fra 1985 under alle omstændigheder være tale om et beløb af størrelsesordenen 2,7 mia kr. om året.

Folketinget har i det sidste års tid flere gange behandlet ret vidtgående forslag om ændringer på pensionsområdet. Regeringen har her indtaget den holdning, at en debat om en gennemgribende pensionsreform måtte forudsætte det fornødne saglige grundlag. Dette saglige grundlag er imidlertid nu tilvejebragt af den pensionsreformarbejdsgruppe, der blev nedsat i 1973. Undervejs har arbejdsgruppen afgivet 2 delrapporter, førtidspensionsrapporten og samordningsrapporten, og vi har nu fået en tredje meget omfattende rapport om principperne for en reform af de sociale pensioner.

Førtidspensionsrapporten fra 1975 drejer sig om forskellige spørgsmål på førtidspensionsområdet, først og fremmest om nedsættelse af aldersgrænsen for førtidig folkepension, men også om fleksibel pensionsalder og depension.

Regeringen har med den nuværende beskæftigelsessituation ment, at udvidet adgang til førtidig folkepension må gennemføres straks som et tilbud til de mennesker, der ikke længere har mulighed for at være på arbejdsmarkedet, og som ikke har ret til arbejdsløshedsdagpenge eller anden form for økonomisk støtte.

Uden at ville foregribe principdebatten om pensionssystemet fremsatte jeg derfor allerede i december måned sidste år lovforslag herom; forslaget blev genfremsat i marts og står forhåbentlig foran sin gennemførelse nu. Spørgsmålet om pensionsalder og førtidspension eller adgang til en form for efterløn er noget, vi må arbejde videre med.